

i Grundloven, maa jeg betragte Præstens Stilling med Hensyn til Fattig- og Skolevæsenet fra det Standpunkt, at han paa Statens Vegne fører det Tilsyn, som den nævnte Grundlovsparagraf paabyder, men det forekommer mig, at Præsten efter den bestaaende Lovgivning har vel megen Indflydelse paa disse Anliggender, idet der er tillagt ham Myndighed til at føre Correspondancen imellem de ordinaire Møder; det er netop denne Præsten tillagte Myndighed, som jeg anseer for farlig. Efter den Erfaring, jeg har, er det ikke saa sjældent Tilfældet, at der, naar der skal føres Correspondance i en Fattigsag, f. Ex. angaaende Modtagelse af et Almisselem eller Tilbagebetaling af interimistisk Fattigunderstøttelse til et saadant, der er forsørgelsesberettiget i en anden Commune, fra denne fordres Mere, end der efter Fattiglovgivningen kan tilkomme den, og da maa Præsten naturligvis nedlægge Protest; men denne kommer meget ofte for silde. Jeg har derfor tænkt mig, at Præstens Myndighed med Hensyn til Correspondancen i Fattig- og Skolevæsenetsager burde indskrænkes, navnlig naar der er Tale om vigtige Principspørgsmaal eller simple Pengespørgsmaal, idet jeg mener, at Præsten i saadanne Sager, der kunne foraarsage, at vedkommende Commune lider et Tab, ikke bør kunne correspondere paa egen Haand, men kun i Fællesskab med Sogneforstanderskabets Formand, eller at han idetmindste bør opsøgte Correspondancen, indtil han har sammenkaldt et Sogneforstanderskabsmøde og hørt dets Mening. Det, jeg her har tilladt mig at anføre, gjælder ogsaa i andre Tilfælde, f. Ex. med Hensyn til Opførelsen af Skolebygninger og Fattighuse; thi dersom Præsten i den Henseende kunde tage Beslutning og føre Correspondance med vedkommende Autoriteter uden at have spurgt Sogneforstanderskabet, kunde han let paaføre Kommunen en forøget Udgift, som Forstanderskabet ikke kunde billige, og maaste for seent vilde kunne forsøge paa at afværge.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) har anført en Sag, nemlig Anskaffelsen af Skolebøger, hvori han troede, at Præsten maatte have udelukkende Myndighed, men efter min Mening er dette Noget, hvis

Afgjørelse ikke bør tilkomme Præsten alene; thi derved vil ikke blot foraarsages, at der ofte kan blive anskaffet kostbare Bøger, men der kan ogsaa blive anskaffet saadanne, som Sogneforstanderskabet ikke kan billige; jeg troer, at man bør overlade dette nogen Ret i den Henseende. (Casse: Det har jeg heller ikke talt om). Ja, saa er det en Misforstaaelse fra min Side, men efter den Betragtning, jeg har anstillet, troer jeg, at Præsten i Henhold til den Myndighed, han har til at føre Correspondancen mellem de ordinaire Møder, kan tage Beslutning om at anskaffe Bøger uden at adspørge Sogneforstanderskabet. Jeg troer derfor, at Forslaget, skjøndt med en Deel Endringer, ikke blot kan bruges, men endog er høist nødvendigt; thi det kan neppe holde Stik, hvad den ærede Folketingsmand for Randers Amts 4de Valgkreds (C. Mourier-Petersen) har anført, at der slet ikke var fremkommet nogen Klage i Henseende til disse Anliggender. Det er dog vel bekjendt, at der i mangfoldige Communer er valgt en anden Formand for Sogneforstanderskabet end Præsten, skjøndt denne vistnok paa de fleste Steder ikke vilde have nægtet at modtage Valg, men i saadanne Tilfælde maa Forstanderskabet naturligvis have været af den Formening, at den Valgte var bedre ffikket til dette Hverv end Præsten. Jeg kan, som sagt, ikke nægte, at det forekommer mig, at Præstens nuværende Stilling i Sogneforstanderskabernes Møder, saaledes at han, skjøndt han ikke er Formand, dog har Sæde og Stemmeret deri, ikke er ganske naturlig og overeensstemmende med Grundlovens § 96. Den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 3die Valgkreds (Kühnell) anferte med Hensyn til Præstens Virksomhed i Fattigvæsenets Tjeneste en Deel om, at den christelige Kjærlighed ogsaa skulde have Indflydelse derpaa. I den Henseende maa jeg bemærke, at jeg ikke troer, at Forstanderskaberne i Almindelighed ere saa aldeles blottede for Hensyn til den christelige Kjærlighed, at de jo nok vilde tage den i Betragtning ved deres Beslutninger over Fattigvæsenets Sager, og dertil kommer, at, hvad Præsten i den Henseende vil, kan han bedre udføre gennem den frivillige Fattigunderstøttelse end gennem den lovbundne. Jeg troer